

— Господжа Лъвичъ тука ли е? по-
пыта ъ.

— Графинята отиде въ черквѣ, отго-
вори тя небръжно и гордостно, подра-
жавашецъ начинытъ на господжѣтъ си.

— Какво търси Рускыня графинца въ
черквѣтъ на Католицытъ?

— Нима графинята е длъжна да ти
дава отговоръ за работытъ си? Що ис-
кашь? казва тя прѣзрително на Волскый,
безъ да го познае.

— Ето едно писмо до неѣ.

— Горничната извади деснытъ си рѣкъ
исподъ прѣстилкѣтъ си, за да земе пис-
мото, и Волскый съзрѣ на единъ отъ
прѣститѣ ѣ елмазенытъ прѣстень, който
бѣ далъ на графинѣтъ прѣзъ първыйтъ
и послѣдены съ неѣ любовены състанкъ.

— Ахъ че бесчестіе! каза на умѣтъ си.
Проклетницата дала прѣстенытъ ми на
служныѣтъ! И като ся изсмѣ съ гласъ
присмѣхулно;

— Хей! хубавелко момче, извика,
кой ти даде този свѣтливъ прѣстень.

Елена ся смути силно на туй попыт-
ваніе, тя ся вторачи да го гледа и го
позна. Лъвата ѣ рѣка, съ която държеше
краищата на прѣстилкѣтъ си, паднѣ